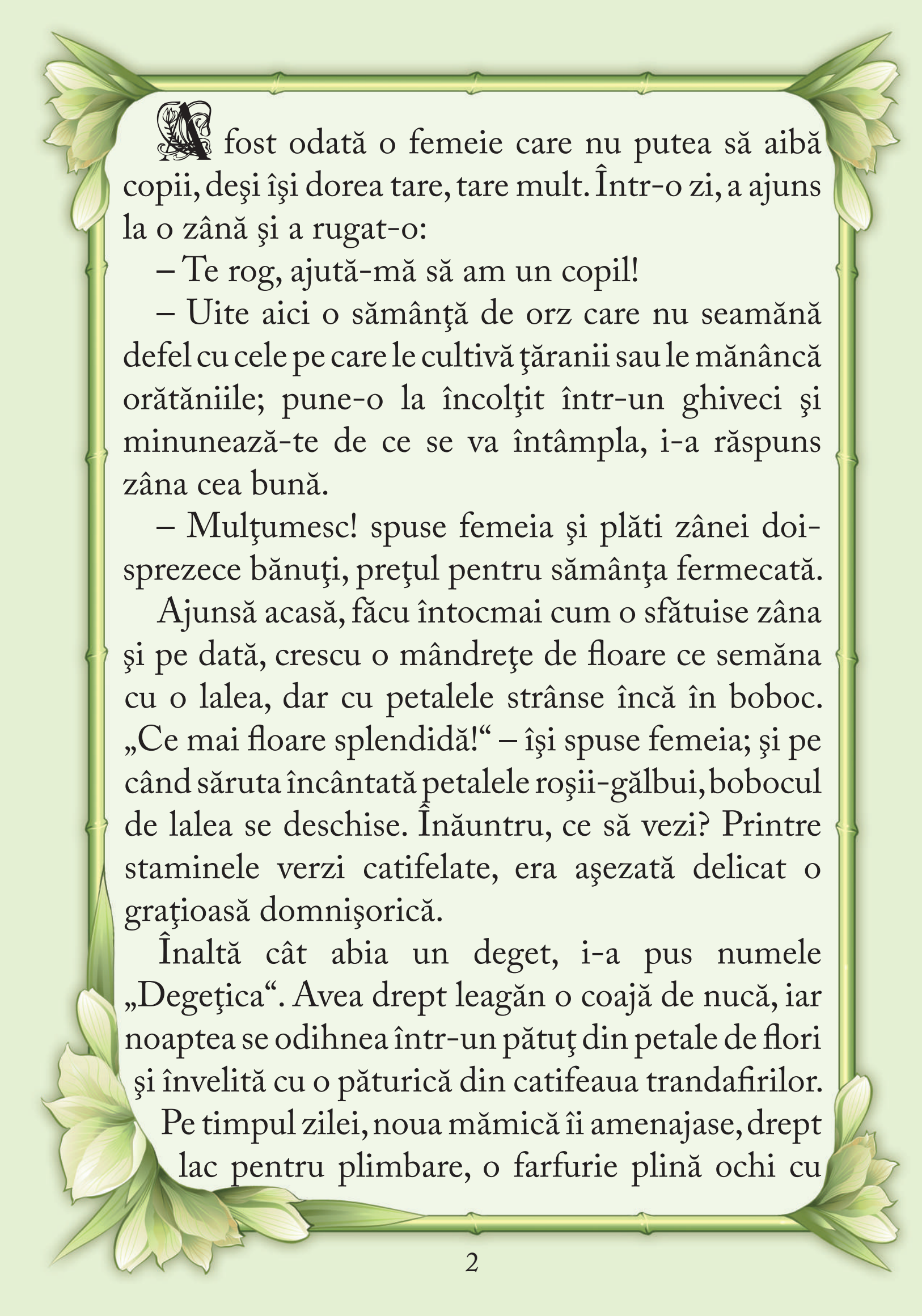

DEGETICA

H.C. Andersen

Ilustrații: Boris Stoilov

 editura
Eduard

A fost odată o femeie care nu putea să aibă copii, deși își dorea tare, tare mult. Într-o zi, a ajuns la o zână și a rugat-o:

– Te rog, ajută-mă să am un copil!

– Uite aici o sămânță de orz care nu seamănă defel cu cele pe care le cultivă țăranii sau le mănâncă orătăriile; pune-o la încolțit într-un ghiveci și minunează-te de ce se va întâmpla, i-a răspuns zâna cea bună.

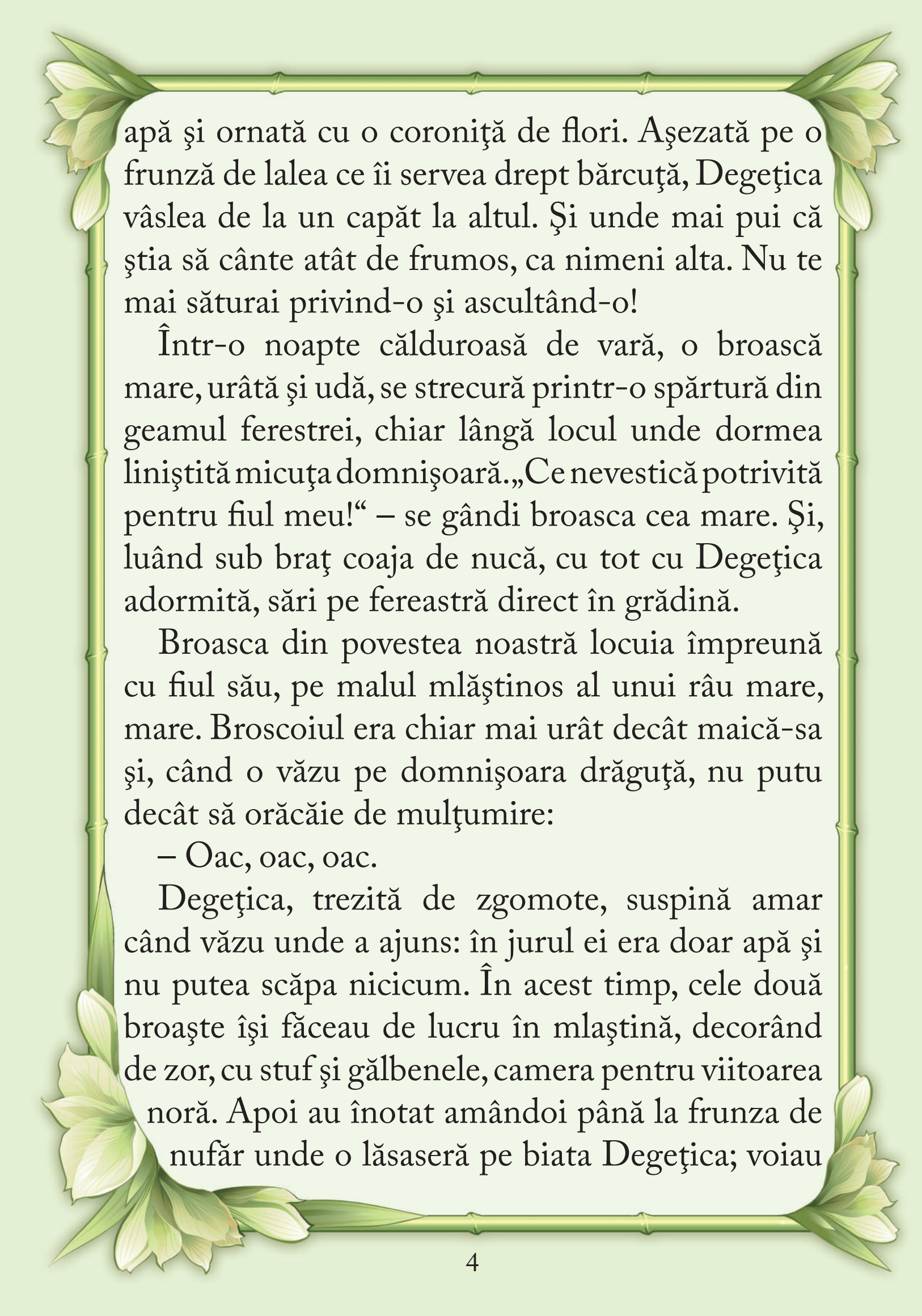
– Mulțumesc! spuse femeia și plăti zânei doisprezece bănuți, prețul pentru sămânța fermecată.

Ajunsă acasă, făcu întocmai cum o sfătuisese zâna și pe dată, crescuseră o mândrețe de floare ce semăna cu o lalea, dar cu petalele strânse încă în boboc. „Ce mai floare splendidă!” – își spuse femeia; și pe când săruta încântată petalele roșii-gălbui, bobocul de lalea se deschise. Înăuntru, ce să vezi? Printre staminele verzi catifelate, era așezată delicat o grațioasă domnișorică.

Înaltă cât abia un deget, i-a pus numele „Degețica”. Avea drept leagăn o coajă de nucă, iar noaptea se odihnea într-un pătuț din petale de flori și învelită cu o păturică din catifeaua trandafirilor.

Pe timpul zilei, noua mămică îi amenajase, drept lac pentru plimbare, o farfurie plină ochi cu

apă și ornată cu o coroniță de flori. Așezată pe o frunză de lalea ce îi servea drept bărcuță, Degețica vâslea de la un capăt la altul. Și unde mai pui că știa să cânte atât de frumos, ca nimeni alta. Nu te mai săturai privind-o și ascultând-o!

Într-o noapte călduroasă de vară, o broască mare, urâtă și udă, se strecură printr-o spărtură din geamul ferestrei, chiar lângă locul unde dormea liniștită micuța domnișoară. „Ce nevestică potrivită pentru fiul meu!” – se gândi broasca cea mare. Și, luând sub braț coaja de nucă, cu tot cu Degețica adormită, sări pe fereastră direct în grădină.

Broasca din povestea noastră locuia împreună cu fiul său, pe malul mlăștinos al unui râu mare, mare. Broscoiul era chiar mai urât decât maică-sa și, când o văzu pe domnișoara drăguță, nu putu decât să orăcăie de mulțumire:

– Oac, oac, oac.

Degețica, trezită de zgomote, suspină amar când văzu unde a ajuns: în jurul ei era doar apă și nu putea scăpa nicicum. În acest timp, cele două broaște își făceau de lucru în mlaștină, decorând de zor, cu stuf și gălbenele, camera pentru viitoarea noră. Apoi au înotat amândoi până la frunza de nufăr unde o lăsaseră pe biata Degețica; voiau

să pregătească patul cel elegant în camera viitorilor miri. Broasca-mamă se înclină în fața ei și îi spuse:

– Iată-l pe fiul meu, ce-ți va fi soț, și veți trăi fericiți în mlaștina de lângă râu.

– Oac, oac, oac, orăcâi de încântare fiul broaștei și plecă, lăsând-o pe domnișoara singurică și înlăcrimată pe frunza de nufăr.

Degețica nu putea suferi gândul să locuiască alături de broasca cea urâtă și fiul ei, ca soț. Auzind spusele broaștei, peștișorii, ce înotau în preajmă, ieșiră curioși să vadă cine plângea. „Nu se poate! Nu se poate!”. Și, pentru că le părea rău pentru ființa cea drăgălașă, s-au adunat s-o ajute; și au ros tulpina frunzei de nufăr, lăsând-o să plutească mai departe pe râu. Degețica a călătorit așa drum lung, bucurându-se de lumina soarelui.

Dar deodată apăru un cărăbuș care, văzând-o cât de frumoasă era, zbură cu ea într-un copac.

Oh, cât de înfricoșată s-a simțit Degețica zburând! Cărăbușul se așeză lângă ea, o servi cu polen de flori și îi spuse că este frumușică foc, deși nu seamănă cu o cărăbușă. Dar, răutăcioase, celelalte cărăbușe vorbeau între ele:

– Are doar două picioare! Uitați-vă la ea, nici nu are antene, seamănă cu oamenii. Oribil!

